

Arrest

nr. 105 219 van 18 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guyaanse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. OGER, die loco advocaat J. SWIJSEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 23 januari 2012 het Rijk binnen en diende op 25 april 2012 een asielaanvraag in. Op 18 februari 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Guyanese nationaliteit en bent u afkomstig uit het dorp Buxton (regio East Coast Demerara). In mei 2004 ontsnapten 13 gevangenen uit de gevangenis Camp Street in de hoofdstad Georgetown. Ze kwamen naar uw dorp, waar onlusten ontstonden met de politie. Drie van hen kende u persoonlijk. U trok met hen op. De politie werd hierover ingelicht en kwam om deze reden ergens rond juni-juli 2004 naar uw woning. Ze belegerden uw woning die hierbij vuur vatte. U slaagde er evenwel in te ontkomen. Uw partner, P. A., en uw drie kinderen, A., N. en Ch. hadden minder geluk en lieten het leven in deze brand. Gedurende drie à vier maanden leefde u hierna op de vlucht. Uiteindelijk besloot u zich toch over te geven aan de politie. Toen u dit deed, kreeg u te horen dat u verdacht werd

van de moord op twee politieagenten in Buxton. Deze moorden zouden door u gepleegd zijn op 27 mei 2004. U ontkent evenwel hiermee iets te maken te hebben. U werd voor deze feiten in 2004 opgesloten in de gevangenis van Georgetown. In 2007 werd u hiervoor ter dood veroordeeld. In afwachting van uw proces in beroep slaagde u er ergens rond oktober 2010 in om samen met twee andere gevangenen te ontsnappen uit de gevangenis Camp Street. Jullie vluchtten hierop richting Suriname. Aan de grens met Suriname werden jullie evenwel opgewacht door de politie. Er ontstond een vuurgevecht waarbij uw twee medevluchters gedood werden. Andermaal slaagde u erin te ontkomen. U vluchtte de grens met Suriname over naar Nickerie, van waaruit u naar de hoofdstad Paramaribo trok. Daar verbleef u een tijdje. U vreesde evenwel door de Surinaamse autoriteiten aan Guyana uitgeleverd te worden en besloot daarom Suriname te verlaten. U slaagde erin aan boord te geraken van een vrachtschip. Na enkele weken op zee meerde dit schip in januari 2012 aan in de haven van Antwerpen. Op 25 april 2012 diende u in België een asielaanvraag in. U bent niet in het bezit van enig document ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers geenszins in geslaagd een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat een aantal elementen met betrekking tot het door u voorgehouden tijdstip van vertrek uit Guyana en Suriname en uw illegale reisweg van Suriname naar België de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek uit Guyana en van uw asielrelaas in zeer ernstige mate ondermijnen. Betreffende het tijdstip van uw vertrek uit Guyana kan gewezen worden op een aantal fundamentele tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen in dit verband afgelegd tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal en ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken. Zo verklaarde u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken Guyana in oktober 2010 verlaten te hebben. U ging toen naar Suriname waar u enkele maanden verbleef (verklaring DVZ, vraag 35). Bij het begin van uw gehoor op het Commissariaat-generaal gaf u evenwel herhaaldelijk te kennen in 2007 - na drie jaar in de gevangenis in Georgetown te hebben verbleven - of ongeveer 6 jaar geleden Guyana te hebben verlaten. U vluchtte toen naar Suriname, waar u enkele maanden verbleef alvorens in 2008 met een vrachtschip richting België te vertrekken (gehoorverslag CGVS, p. 2 en 5). Tegelijkertijd stelde u er met dit vrachtschip slechts enkele weken over te hebben gedaan om België te bereiken, wat impliceert dat u dus tevens in 2008 in België aankwam. Echter, eerder verklaarde u evenwel zowel tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal als ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken pas in januari 2012 in België te zijn aangekomen (verklaring DVZ, vraag 35 en gehoorverslag CGVS, p. 2). Geconfronteerd daarom met de vaststelling dat u luidens uw verklaringen dus reeds in 2008 in België zou moeten zijn toegekomen, gaf u andermaal te kennen pas in januari 2012 met dit vrachtschip in België te zijn aangekomen. Gevraagd om een uitleg voor dit opmerkelijk hiaat in uw relaas slaagde u er aanvankelijk niet in een logisch en eenduidig antwoord te formuleren (CGVS, p. 5 en 6). Hierna veranderde u evenwel andermaal uw relaas terzake door te stellen niet in 2007 maar in 2010 in Guyana uit de gevangenis te zijn ontsnapt (CGVS, p. 6). De juiste datum van uw ontsnapping kon u zich evenwel niet herinneren (CGVS, p. 6). Later tijdens uw gehoor stelde u wel nog in de maand oktober 2010 ontsnapt te zijn (CGVS, p. 11). Ook bij uw reisroute van Suriname naar België kunnen overigens ernstige vraagtekens geplaatst worden. U verklaarde weliswaar met een vrachtschip van Suriname naar België te zijn gevaren, maar bleek de naam van dit schip, de aard van de lading, de thuishaven, de rederij of de vlag waaronder dit schip voer niet te kennen (CGVS, p. 5). Deze reis duurde tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal enkele weken, terwijl u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken nog stelde met dit schip 6 weken onderweg te zijn geweest (gehoorverslag CGVS en verklaring DVZ, vraag 35). Gelet op deze talrijk weergegeven tegenstrijdigheden, tekortkomingen en lacunes tussen uw opeenvolgende verklaringen kan er alvast weinig geloof gehecht worden aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten. Uw ontsnapping uit de gevangenis vormde immers de directe aanleiding voor uw vertrek uit uw Guyana.

Daarnaast dient tevens opgemerkt te worden dat ook aan uw ter dood veroordeling voor de moord op twee politieagenten zeer weinig geloof gehecht kan worden. Vooreerst kan hier gewezen worden op een fundamentele tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal aangaande de namen van de twee politieagenten die door u zouden gedood zijn. Gevraagd naar hun namen antwoordde u aanvankelijk dat ze B. Cl. en T. F. heetten (CGVS, p. 8). Wanneer u evenwel hierna opnieuw naar hun namen gevraagd werd, antwoordde u deze keer dat ze T. F. en Am. (zijn familienaam bleek u niet te kennen) heetten (CGVS, p. 8). Vervolgens geconfronteerd met deze belangrijke tegenstrijdigheid in uw relaas, antwoordde u ditmaal dat de ene Th. en de andere F. heette, eraan toevoegend dat u van geen van beiden de familienaam kende (CGVS, p. 10). Van geen van beiden bleek u evenmin de rang of graad te kennen (CGVS, p. 8). Voorts waren ook de namen van de rechter en van de openbare aanklager die uw zaak zouden behandeld hebben u onbekend (CGVS, p. 10). Niettegenstaande u in Guyana in deze zaak bijgestaan werd door een advocaat die over

documenten in uw zaak zou beschikken, legde u evenmin enig document neer dat uw veroordeling en/of detentie kan staven. Uw uitleg dat u na uw aankomst in België naliel ook maar met iemand in Guyana contact te nemen, omdat u niet wou dat bekend zou worden dat u zich in België bevindt, overtuigt geenszins. Van een asielzoeker kan evenwel redelijkerwijs verwacht worden dat hij al het mogelijke probeert om zijn asielrelaas te staven met documenten. Bovendien zou mogen verwacht worden dat over deze zaken zou bericht zijn door de media. U gaf zelf te kennen dat dit ook in uw zaak het geval was (CGVS, p. 10). Niets belette u om na uw aankomst in België op zoek te gaan naar dergelijke informatie. U heeft evenwel nagelaten dit te doen. Dit totale gebrek aan bewijsstukken en het feit dat u heeft nagelaten uw ingeroepen precaire situatie te staven zet de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling.

Voorts stel ik op basis van alle gegevens in het administratieve dossier vast dat u ernstige tegenstrijdige en inconsistente verklaringen hebt afgelegd betreffende uw gezinssituatie en familiale situatie (echtgenote, kinderen, ouders, broers en zussen).

Wat betreft de namen van uw overleden kinderen verklaarde u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij A., D. en Ca. heetten (verklaring DVZ, vraag 16). De naam van uw vader luidde op de Dienst Vreemdelingenzaken Lew. D. (verklaring DVZ, vraag 11). Met betrekking tot uw broers en zussen verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij Br., D. en R. heetten (verklaring DVZ, vraag 30). U voegde er op de Dienst Vreemdelingenzaken nog aan toe dat uw broers en uw zus allen in Guyana verblijven, maar dat uw vader in de Verenigde Staten van Amerika (VSA) woonachtig is (verklaring DVZ, vragen 13 en 30). Over uw kinderen verklaarde u evenwel tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal dat zij A., N. en Ch. heetten (CGVS, p. 3). De naam van uw vader luidde ditmaal Len. R.. U zou dezelfde naam dragen (CGVS, p. 3). U verklaarde tevens dat hij woonachtig is in Guyana, eraan toevoegend dat hij het land nooit verlaten heeft en dus ook nooit naar de VSA afreisde (CGVS, p. 3). Gevraagd naar de namen van uw broers en uw zus stelde u dat ze Br., O. en Rw. heetten en allen sinds de jaren 1980 onafgebroken in de VSA verblijven (CGVS, p. 4). Van geen van allen legde u bovendien enig bewijs van identiteit voor. Opmerkelijk is tevens dat u er niet in slaagde de juiste overlijdensdatum van uw drie kinderen en uw voormalige partner, P. A., te geven. U geraakte niet verder dan dat ze ergens in juni 2004 zouden overleden zijn (CGVS, p. 2). Hier kan nog aan worden toegevoegd dat u evenmin enig bewijs van uw eigen identiteit voorlegde. U stelde zonder documenten uw land te zijn ontvlucht en hierna nooit geprobeerd te hebben aan een identiteitsdocument te geraken (CGVS, p. 4). Deze vaststellingen toen tevens ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, temeer daar u verklaarde dat uw kinderen om het leven kwamen bij een aanval van de politie op uw woning in 2004, feiten die verband houden met de kern van uw asielrelaas.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan geen enkel geloof gehecht worden aan uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert de schending aan van "art. 52 en 48/3 juncto art. 62 van de wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de huisvesting van de vreemdelingen, de schending van art. 1 A (2) van de internationale conventie op het statuut van de vluchtelingen van 28.07.1951, goedgekeurd door de wet van 26.06.1953 en de schending van art. 1 (2) van het Protocol op het statuut van de vluchtelingen van 31.01.1967, goedgekeurd door de wet van 27.02.1967".

2.3. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling

van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn voorgehouden vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Aldus kan de commissaris-generaal volstaan met de gemotiveerde vaststelling dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is.

Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.2. Verzoeker overtuigt niet wanneer hij stelt dat hij de vraag aangaande het tijdstip van vertrek en de reisweg vermoedelijk verkeerd begrepen heeft of dat de commissaris-generaal het antwoord verkeerd heeft genoteerd. Een dergelijke bewering vindt geen grondslag in het administratief dossier. Evenmin ziet de Raad in waarom zou vaststaan dat verzoeker in januari 2012 aankwam gezien dit louter berust op zijn laatste bewering dienaangaande, die tegenstrijdig is met zijn eigen eerdere beweringen. De verklaringen van verzoeker en de vragenlijst werden verzoeker voorgelezen in het Engels en door hem ondertekend, waarbij hij tevens een kopie van de vragenlijst ontving. Verzoeker was aldus in de gelegenheid om naar aanleiding van deze vragenlijst bijkomende opmerkingen te maken of correcties aan te brengen, doch heeft geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot de inhoud van de vragenlijst, ook niet ter gelegenheid van het interview op het CGVS wanneer hem daarover uitdrukkelijk gevraagd werd. In tegendeel, verzoeker stelt uitdrukkelijk dat alles goed verlopen is (gehoor p. 1). De afgevaardigde ambtenaar heeft er bovendien geen persoonlijk belang bij dat de verklaringen van de asielzoeker onjuist zouden worden weergegeven. Pas in het verzoekschrift wordt voor het eerst een opmerking gemaakt. Verzoekers opmerking komt dus voor als een *post factum* bewering, is niet enkel ongegrond, maar eveneens laattijdig. In deze stelt de Raad tevens vast dat, zelfs indien verzoeker op 23 januari 2012 België binnenkwam zoals hij verklaarde, hij pas op 25 april 2012 een asielaanvraag indiende, zodat zijn asielaanvraag alleszins laattijdig is.

3.3. Verzoeker onderneemt in dit verzoekschrift geen ernstige poging om de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te weerleggen, noch brengt hij thans argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken, ontkennen, minimaliseren en verdraaien (*“bepaalde details, zoals de exacte namen van de medegevangenen”* terwijl het hier de namen van de politieagenten betrof, waarvan verzoeker beschuldigd werd deze vermoord te hebben) van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het maken van verwijten naar het CGVS (*“vanzelfsprekend zijn dit non-argumenten”*) en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses (*“verzoeker was als verstekeling aan boord”*), maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

De Raad ziet verder geenszins in hoe het “niet verwonderlijk” zou zijn dat verzoeker de namen van zijn eigen kinderen, eigen vader en eigen broers en zussen niet eensluidend kan noemen, noch hoe een drie uur durend interview dit kan beïnvloeden, temeer deze familiegegevens helemaal in het begin van het gehoor aan bod kwamen (gehoor p. 3-4). Evenmin kan de Raad aanvaarden dat verzoeker eerst stelt tot in oktober 2010 in Guyana te zijn gebleven (verklaring 35, zie tevens 9) maar later stelt dat hij reeds in 2007 Guyana heeft verlaten (gehoor p. 2, p. 5) maar pas in 2012 in België is aangekomen terwijl hij maar enkele maanden in Suriname zou verbleven hebben en enkele weken met de boot onderweg is geweest (gehoor p. 5-6). Verzoeker wijzigt ten slotte opnieuw de chronologie van zijn vertrek door te stellen dat hij in 2010 uit de gevangenis in Guyana ontsnapt is (gehoor p. 6). Indien verzoeker overigens officieel ter dood is veroordeeld en in beroep is gegaan tegen deze beslissing (vragenlijst 3.5, gehoor p. 2), laat hij in deze na officiële documenten voor te leggen, wat hem ten eerste kan worden aangerekend. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekers volledige relaas alsmede zijn reisverloop en (familiale) identiteit volledig verzonnen voorkomen en verzoeker zich niet herinnert wat hij eerder heeft verklaard. Waar verzoeker nog verwijst naar de situatie in Afghanistan en meent dat “*Vaststaand is immers dat verzoeker gearresteerd dreigen te worden gezien de ontvangen schrijvens daaromtrent. Net zoals bij zijn vader en broer is er een terechte vrees dat hij vermoord zou worden. Tevens werd hij beschoten.*” stelt de Raad vast dat deze elementen volkomen vreemd zijn aan verzoekers voorgehouden asielrelaas; derhalve gaat de Raad er van uit dat het een materiële vergissing betreft.

Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.5. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingen.

3.6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK